

Tiếng Trống Trường Tôi

Thời tiểu học, cứ tới ngày tựu trường, chúng tôi lại gặp các bạn học và Thầy Cô giáo trên sân trường. Những tia nắng ban mai đã lấp lánh trên hàng phượng vĩ. Thầy Hiệu trưởng (là một linh mục) đánh ba hồi trống khai giảng năm học mới. Sau đó chúng tôi đứng nghiêm trang theo từng lớp để làm lễ chào Quốc kỳ. Vị Hiệu trưởng ban huấn thị ngắn gọn cho học sinh chúng tôi xong là đến dàn đồng ca, bản "Học sinh hành khúc" quen thuộc được cất lên:

*"Học sinh là người Tổ Quốc mong cho mai sau
Học sinh xây đời niên thiếu trên bao công lao..."*

Lễ khai giảng chỉ đơn giản vậy thôi, sau đó chúng tôi nhận Thầy Cô và phòng học cho lớp của mình và niên học mới bắt đầu.

Tiếng trống vị Hiệu trưởng đánh trong ngày khai giảng chỉ mang tính tượng trưng. Còn việc đánh trống ngày hôm sau cho đến hết niên học đều do một cụ già là gác đan của trường đảm nhiệm. Đây mới là người quan trọng với tôi, ông là ông nội của bạn tôi, ông rất vui vẻ đôn hậu. Vì nhà ở gần ngay trường và là người đồng hương, nên tôi có thể xin phép ông lúc ra chơi chạy về nhà uống nước rồi trở lại vào trường.

Cứ mỗi buổi sớm mai hoặc đầu giờ chiều là tiếng trống báo giờ đến trường lại vang lên. Bàn tay ông mềm dẻo, điệu nghệ cầm dùi trống giống lên những hồi trống. Hồi trống đầu thông thả ngân xa, rồi lại đến hồi trống sau rộn ràng, giục giã như hối thúc học sinh mau tới trường rồi đến ba tiếng trống cuối cùng. Còn tiếng trống tan trường chỉ là một hồi trống ngắn để báo hiệu giờ học đã hết.

Tiếng trống quen thuộc của ông ngân vang xa nhịp nhàng, êm ả trôi theo suốt thời gian của tuổi thơ tôi.

Khi lên bậc trung học, tôi ra trường mới, trường xây dựng khang trang với ba tầng lầu. Tiếng trống không còn nữa, thay vào đó là tiếng chuông điện cho phù hợp với thời đại. Tiếng trống tuổi thơ tuy không còn, nhưng chúng tôi vẫn học tốt.

Rồi một ngày kia miền Nam đổi màu, chẳng bao lâu sau, vị linh mục cựu Hiệu trưởng trường tôi cũng xếp hàng vào... trại giam, và được thả ra khi đôi mắt ngài... đã loà. Tôi không hiểu vì lý do gì, nhưng đó cũng là chuyện thường tình của một số linh mục thời đó.

.....

Thời gian trôi qua mau. Các nhà trường cũng phục hồi lại tiếng trống truyền thống. Nhà trường nào mà được một lãnh đạo cấp cao đến dự lễ, đánh trống khai giảng là vinh dự lớn lắm, mặc dầu tiếng trống của các vị ấy đánh lên nghe nó sượng sượng, âm thanh khô khốc chẳng ra làm sao. Nhưng dần dà chẳng còn vị quan lớn nào dám bèn mảng tới trường "uýnh" trống nữa, vì hầu hết ông nào "uýnh" trống cũng đều rủ nhau tham gia vào đội bóng Juventus* hết. Thế rồi, một nhà phát minh đã kịp thời cho ra đời một loại robot đánh trống để tăng cường độ an toàn cho hoạn lộ các quan!

Giờ đám học sinh chúng tôi đã ở vào mùa thu của cuộc đời. Mỗi người một phương, kẻ mất người còn. Những tiếng trống xa xưa của người gác đan ấy chỉ còn đọng lại trong ký ức. Những tiếng trống giục giã một thời ấy, tượng trưng cho nhân cách đạo đức của Cụ gác đan, của quý Thầy Cô, của Thầy Hiệu trưởng, của học sinh chúng tôi và của cả một nền giáo dục huy hoàng... đã mất.

* *đội bóng Juventus*: *Đội bóng đá trẻ ("juventus" tiếng la tinh có nghĩa là trẻ) của học sinh thành phố Turin (Ý Đại Lợi) thành lập năm 1897*